

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH200007
NAZWA
OBSZARU Pojezierze Sejneńskie

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH200007	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Pojezierze Sejneńskie

1.4. Data opracowania 2009-04	1.5. Data aktualizacji 2025-01
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja: Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres: Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail: kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2007-08
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2009-02
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2021-08
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 24 czerwca 2021 r. w spr. soo Pojezierze Sejneńskie (PLH200007)

Wyjaśnienia: Powiększenie - 10.2009 r.

2. POŁOŻENIE OBSZARU

[Powrót](#)

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

Długość geograficzna
23.424

Szerokość geograficzna
54.1197

2.2. Powierzchnia [ha]:
13630.94

2.3. Obszar morski [%]
0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2 Nazwa regionu

PL34	Podlaskie
------	-----------

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (99.92
%)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

[Powrót](#)

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
3140			1153.34		G	A	C	B	B
3150			761.95		M	A	C	A	A
3160			9.74		G	A	C	A	A
6120			14.27		G	B	C	B	B
6210			0.75		G	C	C	B	C
6230			2.4		G	C	C	B	C
6510			23.61		G	B	C	C	C
7110			245.23		G	B	B	B	B
7140			65.8		G	A	C	B	B
7210			1.52		G	B	C	B	B
7230			52.79		G	A	C	B	B
9170			29.63		G	B	C	B	B
91D0			600.04		G	A	C	B	B
91E0			127.19		G	A	C	B	B

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe

- (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki					Populacja na obszarze						Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
P	1939	Agrimonia pilosa			p	50	100	i		M	C	B	C	C
A	1188	Bombina bombina			p	20	50	i	P	P	C	B	C	B
M	1352	Canis lupus			c				P	G	D			
M	1337	Castor fiber			p	250	350	i	C	P	C	A	C	B
F	1149	Cobitis taenia			p	150	300	i	P	P	C	B	C	C
R	1220	Emys orbicularis			p				R	M	C	C	C	C
P	6216	Hamatocaulis vernicosus			p	1400	2000	area	R	M	C	B	C	B
P	1903	Liparis loeselii			p	750	1000	i		M	B	A	C	A
M	1355	Lutra lutra			p	25	50	i	C	P	C	A	C	A
F	1145	Misgurnus fossilis			p	50	100	i	P	P	C	B	C	B
P	1477	Pulsatilla patens			p	75	100	i		M	C	A	C	B
F	5339	Rhodeus amarus			p				P	DD	C	B	C	B
P	1528	Saxifraga hirculus			p	200	250	i		M	C	B	C	B
P	1437	Thesium ebracteatum			p	200	250	i		M	C	B	C	C
A	1166	Triturus cristatus			p				P	DD	C	C	C	C

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych

(kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N06	14.36
N10	5.61
N17	9.7
N16	6.11
N19	2.06
N07	0.29
N12	61.87
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Pojezierze Sejneńskie położone jest na Pojezierzu Wschodniosuwalskim, stanowiącym mezoregion w obrębie Pojezierza Litewskiego. W starszych regionalizacjach, nazwą tą określano całą wschodnią Pojezierza Wschodniosuwalskiego (był to wówczas odrębny mezoregion - Kondracki 1972). Większa część obszaru wchodzi w skład rozległego mikroregionu Pagórki Sejneńskie. Jedynie najbardziej zachodnia część obszaru Pojezierze Sejneńskie (rejon jezior Dowcień, Żubrowo) zaliczana jest obecnie do mikroregionu Pojezierze Wigierskie. Pod względem administracyjnym obszar Pojezierze Sejneńskie leży na terenie czterech gmin wiejskich powiatu sejneńskiego (Sejny, Krasnopol, Giby i - w niewielkim stopniu - Puńsk) oraz - w bardzo niewielkim stopniu - na terenie gminy Suwałki w powiecie suwalskim (woj. podlaskie). Obszar stanowi północne przedpole Puszczy Augustowskiej.

W skład obszaru Natura 2000 Pojezierze Sejneńskie wchodzi teren o wyraźnej polodowcowej rzeźbie, z licznymi formami geomorfologicznymi z tym związanymi (jak moreny, kemy, ozy, jeziora rynnowe i wytopiskowe). Charakteryzuje się on wyjątkowym w skali polskiej części Pojezierza Litewskiego nagromadzeniem jezior. Spośród blisko 60 naturalnych zbiorników o powierzchni powyżej 0,5 ha, aż 34 ma powierzchnię większą niż 10 ha. Największe spośród nich to: Gaładuś (560 ha po polskiej stronie granicy), Gremzdy (188,1 ha), Długie Krasnopskie (102,4 ha), Żubrowo (97,3 ha), Berżnik (81 ha), Dowcień (79 ha), Gieret (inaczej Hiret - 75,4 ha) i Białe (74 ha). Łącznie jeziora zajmują prawie 15% powierzchni obszaru. W granicach Pojezierza Sejneńskiego znalazła się dolina rzeczki Kunisianki (Kuniejanki), a także fragmenty dolin m.in. Marychy i Czarnej. Cieki w obrębie obszaru wchodzi w skład dorzecza Niemna. Rzeki Pojezierza Sejneńskiego są niewielkie i charakteryzują się małym spadkiem, natomiast ich doliny są w większości silnie zatorfione. Zarówno doliny rzeczne, jak i brzegi wielu jezior, a także różnej wielkości i genezy zagłębienia bezodpływowe (w dużej mierze pochodzenia pojeziornego), są miejscem występowania torfowisk. Ich zróżnicowanie genetyczno-hydrologiczne jest uderzające. W zależności od przyjętej klasyfikacji, możemy mówić na tym obszarze o torfowiskach wysokich a także przejściowych i niskich zróżnicowanych na wiele podtypów, albo o torfowiskach ombrogenicznych (wysokich), topogenicznych (np. kotłowych, a także zaliczanych często do tej kategorii torfowiskach pojeziornych, oraz powiązanych z nimi gytiowiskach), fluwiogenicznych czy wreszcie torfowiskach soligenicznych (głównie przepływowych, ale też i źródłkowych). Tereny bagienne (łącznie z przeobrażonymi torfowiskami) zajmują ponad 10% powierzchni, z czego ponad połowę stanowią torfowiska zachowane w stanie zbliżonym do naturalnego bądź zaburzone jedynie w niewielkim lub umiarkowanym stopniu. Największe kompleksy torfowiskowe tworzą obiekty o cechach torfowisk wysokich (Bobrowe Bagno, Żegarskie Bagno - inaczej bagno Krasna Gruda, a także torfowiska ślizi i Mszar w Lesie Krasnopol). Miejscem największego nagromadzenia torfowisk niskich jest dolina rzeczki

Kunisianki oraz sąsiedztwo niektórych jezior (zwł. jez. Gremzdy).

Lasy zajmują niecałe 20% powierzchni. Koncentrują się one na północnym skraju Puszczy Augustowskiej w rejonie Berżnik, na terenie torfowisk Żegarskie Bagno i Bobrowe Bagno, a także w włączonych w granice obszaru fragmentach Lasu Krasnopol. Dominują zdecydowanie bory (w tym bory bagienne) oraz bagienne lasy olszowe, głównie olsy. W obu przypadkach w drzewostanach istotną rolę pełni niekiedy brzoza.

Dominującym elementem krajobrazu w większej Pojezierza Sejneńskiego są pola uprawne, zajmujące nieco mniej niż połowę powierzchni obszaru.

W skład ostoi, oprócz jej części głównej, wchodzi także trzy niewielkie eksklawy. Są to: 1) kompleks leśno-torfowiskowy oraz fragment doliny Czarnej na południe jez. Boksze k. Smolan; 2) kompleks borów bagiennych "Mszar" na północny-wschód od Krasnopola; 3) jez. Płaskie koło Klejw wraz z otaczającymi torfowiskami.

Mimo, że różnice wysokości na Pojezierzu Sejneńskim nie są tak imponujące, jak w położonej bardziej na północny-zachód rejonach Pojezierza Litewskiego, urozmaicona rzeźba i obfitość jezior decydują o znacznych walorach krajobrazowych tego obszaru.

4.2. Jakość i znaczenie

W obszarze PLH200007 przedmiotami ochrony są siedliska: 3140, 3150, 3160, 6120, 6210, 6230, 6510, 7110, 7140, 7210, 7230, 9170, 91D0 i 91E0, ujęte w Załączniku I Dyrektywy siedliskowej oraz skójka gruboskorupowa, traszka grzebieniasta, kumak nizinny, bóbr, wydra, piskorz, różanka, koza, lipiennik Loesela, haczykowiec błyszczący, rzepik szczeciniasty, sasanka otwarta, skalnica torfowiskowa i leniec bezpodkwiatkowy – z Załącznika II.

3140 Twardowodne, oligo- i mezotroficzne zbiorniki wodne z podwodnymi łąkami ramienic Charetea

W granicach obszaru siedlisko 3140 odnotowano w obrębie trzynastu jezior – Płaskiego, Długiego Krasnopolskiego, zbiornika położonego na północ od jeziora Długiego Krasnopolskiego, Dmitrowo, Bołonie, Dowcień k. Kukli, Gaładuś, Dowcień k. Wigier, Białowierśnie, Wierśnie, Ryngis, Berżnik i Sztabinki. Siedlisko w obszarze zajmuje powierzchnię ok. 1153,34 ha.

Ocena ogólna – B

Reprezentatywność – A (doskonała). Jeziora w obszarze cechują się bardzo dużym bogactwem gatunkowym ramienic (w jeziorze Sztabinki odnotowano obecność 10 gatunków ramienic, jest to największe zagęszczenie taksonów z tej grupy spośród wszystkich przebadanych jezior w północno-wschodniej Polsce), którym towarzyszy wiele rzadkich i chronionych roślin (oraz innych grup organizmów).

Powierzchnia względna – C ($2\% \geq p > 0\%$).

Stan zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana) liczne występowanie ramienic w większości zbiorników, przy równoczesnej obecności umiarkowanych zaburzeń w obrębie chemizmu wód (objawiających się m.in. ograniczoną przejrzystością i nadmiernym udziałem gatunków ekspansywnych i inwazyjnych). Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) istnienie siedliska w obszarze nie jest zagrożone w perspektywie najbliższych kilkudziesięciu lat, ale możliwe są negatywne zmiany w obrębie niektórych jezior, a nawet lokalny zanik siedliska. Możliwość odtworzenia – III (odtworzenie trudne lub niemożliwe) odtworzenie, a nawet utrzymanie obecnego stanu zachowania siedliska wymaga wdrożenia wielkoskalowych działań, polegających na znacznym ograniczeniu presji rolnictwa w zlewniach jezior.

3150 Starorzecza i naturalne eutroficzne zbiorniki wodne ze zbiorowiskami z Nympheion, Potamion

W granicach obszaru siedlisko 3150, stanowią między innymi jeziora: Gremzdy, Żubrowo, Gieret oraz Gremzdel. Siedlisko w obszarze zajmuje łączną powierzchnię 761,95 ha.

Ocena ogólna – A

Reprezentatywność – A (doskonała). W granicach obszaru siedlisko reprezentowane jest przez dwa podtypy: jeziora eutroficzne (podtyp 3150-1), reprezentowane przez naturalne, zróżnicowanej wielkości jeziora oraz eutroficzne starorzecza i drobne zbiorniki wodne (podtyp 3150-2), reprezentowane przez niewielkie, częściowo astatyczne zbiorniki wodne.

Powierzchnia względna – C ($2\% \geq p > 0\%$).

Stan zachowania – A (doskonały). Stopień zachowania struktury – I (doskonale zachowana).

3160 Naturalne, dystroficzne zbiorniki wodne

Siedlisko na terenie ostoi stanowią cztery jeziora, w tym jedno większe (jez. Rejslic na Żegarskim Bagnie) oraz trzy mniejsze zbiorniki w okolicach jeziora Gremzdy na południe od Krasnopola. Siedlisko w obszarze

zajmuje powierzchnię 9,74 ha.

Ocena ogólna – A

Reprezentatywność – A (doskonała). We wspomnianych naturalnych zbiornikach dystroficznych roślinność wodna jest wykształcona fragmentarycznie i tworzą ją fitocenozy *Nymphaea alba* oraz zbiorowisko z *Sphagnum cuspidatum*. Brzeg jeziora stanowi płóz zajęte przez kwaśne mszary z dominacją *Sphagnum fallax*, *Sph. angustifolium*, *Carex limosa*, *C. rostrata* i *C. lasiocarpa*. Brak jest naczyniowych gatunków zanurzonych.

Powierzchnia względna – C ($2\% \geq p > 0\%$).

Stan zachowania – A (doskonały). Stopień zachowania struktury – I (doskonale zachowana).

6120 Ciepłolubne, śródlądowe murawy napiaskowe (*Koelerion glaucae*)

W granicach obszaru siedlisko rozwija się głównie koło wsi Berżniki, na żwirowo-piaszczystym podłożu zwłaszcza kemowym, bardzo rzadko i na znikomej powierzchni gdzie indziej (koło wsi Półkoty, Czarna Buchta, Żegary i Wigrańce). Siedlisko w obszarze zajmuje powierzchnię 14,27 ha.

Ocena ogólna – B

Reprezentatywność – B (dobra); Ciepłolubne murawy napiaskowe na terenie ostoi Pojezierze Sejneńskie wykształcone są w większości w sposób nietypowy, charakterystyczny dla krajobrazu młodo glacialnego, poza tym ich stanowiska wysunięte są daleko na północ w stosunku do głównych obszarów występowania. Efektem tego jest obecność wielu gatunków mezofilnych, typowych dla łąk świeżych ze związku *Arrhenatherion* (co wynika z żyzniejszego podłoża i wilgotniejszych warunków), a także gatunków kserotermicznych i okrajowych z klas *Festuco-Brometea* i *Trifolio-Geranietea* (co wynika z zasobnego w węglan wapnia, eksponowanego podłoża).

Powierzchnia względna – C ($2\% \geq p > 0\%$).

Stan zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana). Potencjalne zagrożenia i możliwe do zastosowania zabiegi ochronne pozwalają ocenić perspektywy zachowania funkcji jako II (dobre perspektywy).

6210* Murawy kserotermiczne (*Festuco-Brometea*)

W granicach obszaru siedlisko reprezentowane jest przez jeden podtyp: kwieciste murawy kserotermiczne (6210-3). Zinventaryzowano jedynie dwa płaty przy południowo-zachodnim brzegu jeziora Gaładuś, na umiarkowanie stromych, gliniasto-żwirowych zboczach. Siedlisko w obszarze zajmuje powierzchnię 0,75 ha.

Ocena ogólna – C

Reprezentatywność – C (znacząca); stanowiska siedliska na terenie ostoi to jedne z najbardziej wysuniętych na północ muraw tego typu, ich skład gatunkowy jest zubożony i można je zaliczyć jedynie do klasy *Festuco-Brometea* oraz rzędu *Festucetalia valesiaceae*. Efektem chłodnego klimatu jest obecność wielu gatunków mezofilnych, typowych dla łąk świeżych ze związku *Arrhenatherion* i okrajowych z klasy *Trifolio-Geranietea*.

Powierzchnia względna – C ($2\% \geq p > 0\%$).

Stan zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana). Potencjalne zagrożenia i możliwe do zastosowania zabiegi ochronne pozwalają ocenić perspektywy zachowania funkcji jako II (dobre perspektywy).

6230 Górskie i niżowe murawy bliźniczkowe

W granicach obszaru siedlisko reprezentowane jest przez jeden podtyp: niżowe murawy bliźniczkowe (6230-4). Zinventaryzowano pięć płatów we wschodniej części ostoi, koło wsi Wigrańce, Półkoty, Poćkuny i Białowierśnie. Siedlisko w obszarze zajmuje powierzchnię 2,4 ha.

Ocena ogólna – C

Reprezentatywność – C (znacząca); rozwijają się albo na suchych, piaszczysto-żwirowych wyniesieniach pośród torfowisk (charakteryzują się znacznym udziałem gatunków ciepłolubnych i nawiązują do ciepłolubnych muraw napiaskowych ze związku *Koelerion glaucae*), albo na brzegach kwaśnych torfowisk, na glebach murszastoglejowych, okresowo podmokłych, kwaśnych (charakteryzują się udziałem gatunków typowych dla kwaśnych torfowisk mszarnych ze związku *Caricion nigrae*). Większość płatów nie jest wykształcona typowo i ich pozycja syntaksonomiczna jest niejasna; reprezentują jednak w sposób mniej lub bardziej typowy związek *Violion caninae*.

Powierzchnia względna – C ($2\% \geq p > 0\%$).

Stan zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana). Potencjalne zagrożenia i możliwe do zastosowania zabiegi ochronne pozwalają ocenić perspektywy zachowania funkcji

jako II (dobre perspektywy).

6510 Niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (*Arrhenatherion elatioris*)

W granicach obszaru siedlisko 6510 reprezentowane jest przez jeden podtyp: łąki rajgrasowe (6510-1). Na terenie ostoi siedlisko zidentyfikowano głównie koło wsi Berżniki i Jegliniec. Siedlisko w obszarze zajmuje powierzchnię 23,61 ha.

Ocena ogólna – C

Reprezentatywność – B (dobra). Łąki świeże na tym terenie są użytkowane zarówno kośnie, jak i pastwiskowo, co powoduje, że ich skład gatunkowy nie jest typowy. Zajmują zbocza na podłożu zasobnym w węglan wapnia, często w kontakcie przestrzennym z murawami ciepłolubnymi bądź kserotermicznymi, co skutkuje znacznym udziałem gatunków ciepłolubnych, szczególnie z klasy *Festuco-Brometea*.

Powierzchnia względna – C ($2\% \geq p > 0\%$).

Stan zachowania – C (średni lub zubożały). Stopień zachowania struktury III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana), stopień zachowania funkcji: III (średnie lub niekorzystne perspektywy).

7110 Torfowiska wysokie z roślinnością torfotwórczą (żywe)

W granicach obszaru siedlisko reprezentowane jest przez jeden podtyp: niżowe torfowiska wysokie (*7110-1). Stwierdzone zostało na sześciu torfowiskach, przede wszystkim w obrębie dwóch rozległych kompleksów bagiennych: Żegarskiego Bagna i Bobrowego Bagna. Siedlisko w obszarze zajmuje powierzchnię 245,23 ha.

Ocena ogólna – B

Reprezentatywność – B (dobra). Reprezentowane jest przez fitocenozy kępowe ze związku *Sphagnion magellanici*, przy bardzo słabo wykształconej roślinności dolinek, zdominowanych przez *Sphagnum fallax* s.l., przy sporadycznym jedynie udziale *Sphagnum cuspidatum* i braku typowych dla dolinek gatunków naczyniowych. Na obrzeżach dwóch Bobrowego Bagna i Żegarskiego Bagna, w strefie okrajkowej, rozwijają się miejscami fitocenozy ze związku *Caricion lasiocarpae*. Tylko w przypadku dwóch torfowisk można mówić o wykształconej kopule oraz okrajka (ale przy zaburzonej na skutek odwodnienia strukturze kępkowo-dolinkowej, przez co obiekty te nawiązują do torfowisk wysokich typu bałtyckiego. Flora wysokotorfowiskowa jest bogata i typowa, zarówno jeśli chodzi o rośliny naczyniowe, jak i o mszaki.

Powierzchnia względna – B ($15\% \geq p > 2\%$).

Stan zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana), stopień zachowania funkcji – III (średnie lub niekorzystne perspektywy), możliwość odtworzenia – II (możliwa przy średnim nakładzie środków).

7140 Torfowiska przejściowe i trzęsawiska (przeważnie z roślinnością z *Scheuchzerio-Caricetea nigrae*)

W granicach obszaru siedlisko reprezentowane jest przez jeden podtyp: torfowiska przejściowe i trzęsawiska na niżu (7140-1). Stwierdzone zostało na ok. 40 torfowiskach, rozmieszczonych na całym terenie ostoi. Te nagromadzenie torfowisk przejściowych należy do największych w Polsce. Siedlisko w obszarze zajmuje powierzchnię 65,8 ha.

Ocena ogólna – B

Reprezentatywność – A (doskonała). W większości są to torfowiska kotłowe w krajobrazie rolniczym i torfowiska powstałe w miejscu zarośniętych jezior (rzadko na brzegu jeszcze istniejących zbiorników), także regenerujące się w dawnych potorfiach. Roślinność stanowią fitocenozy mszarne z rzędu *Scheuchzerietalia palustris*, zwłaszcza zespoły *Caricetum lasiocarpae*, *Sphagno-Caricetum rostratae*, *Eriophoro angustifolii-Sphagnetum recurvi* i *Rhynchosporium albae*.

Powierzchnia względna – C ($2\% \geq p > 0\%$).

Stan zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana), stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy), możliwość odtworzenia – II (możliwa przy średnim nakładzie środków).

7210 Torfowiska nakredowe (*Cladietum marisci*, *Caricetum buxbaumii*, *Schoenetum nigricantis*)

Na terenie ostoi siedlisko 7210 zostało stwierdzone w postaci 3 płatów na 2 torfowiskach nad jeziorami Żubrowo i Gajlik. Siedlisko w obszarze zajmuje powierzchnię 1,52 ha.

Ocena ogólna – B

Reprezentatywność – B (dobra). Zasadniczo są to torfowiska topogeniczne, ale o mniejszym lub większym udziale wód podziemnych w zasilaniu. Roślinność stanowi przede wszystkim zespół *Cladietum marisci*.

Powierzchnia względna – C ($2\% \geq p > 0\%$).

Stan zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana), stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy), możliwość odtworzenia – II (możliwa przy średnim nakładzie środków).

7230 Górskie i nizinne torfowiska zasadowe o charakterze młak, turzycowisk i mechowisk

W granicach obszaru siedlisko reprezentowane jest przez jeden podtyp: torfowiska źródłiskowe i przepływowe Polski północnej (7230-3). Stwierdzone zostało na ok. 30 torfowiskach, rozmieszczonych na całym jej terenie, ale z największą koncentracją w dolinie Kunisianki. Taka koncentracja torfowisk mechowiskowych należy do największych w Polsce. Są to torfowiska soligeniczne reprezentujące najczęściej podtyp torfowisk przepływowych, często także z elementami zasilania topogenicznego. Rozwijają się w dolinach rzecznych (Kunisianiki, Marychy, Żubrówki i innych) oraz w misach istniejących lub (rzadko) zarośniętych jezior. Większe płaty mechowisk zachowały się nad jeziorami Gremzdy i Żubrowo. Większość płatów siedliska stanowią niewielkie, kilkudziesięcioarowe powierzchnie, zwykle w kompleksie przestrzennym z roślinnością leśno-zaroślową i szuwarową. Siedlisko w obszarze zajmuje powierzchnię 52,79 ha.

Ocena ogólna – B

Reprezentatywność – A (doskonała). Roślinność stanowią bardzo zróżnicowane fitocenozy, reprezentujące alkaliczne skrzydło tradycyjnie ujmowanego związku *Caricion lasiocarpae*, typowe alkaliczne mechowiska ze związku *Caricion davallianae*, zespół *Menyantho-Sphagnetum teretis*, a także wiele fitocenoz o niejasnej przynależności syntaksonomicznej, ale z istotnym udziałem gatunków wskaźnikowych dla siedliska 7230.

Powierzchnia względna – C ($2\% \geq p > 0\%$).

Stan zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana), stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy), możliwość odtworzenia – II (możliwa przy średnim nakładzie środków).

9170 Grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny (*Galio-Carpinetum* i *Tilio-Carpinetum*)

W granicach obszaru siedlisko reprezentowane jest przez jeden podtyp - grąd subkontynentalny *Tilio-Carpinetum* (9170-2). Siedlisko zidentyfikowane zostało w trzech miejscach, przy czym zdecydowana większość objęta jest ochroną w rezerwacie Pomorze. Dwa niewielkie płaty siedliska znajdują się nad brzegami jezior Gaładuś i Wierśnie. Siedlisko w obszarze zajmuje powierzchnię 29,63 ha.

Ocena ogólna – B

Reprezentatywność – B (dobra). Dominują grądy typowe i wysokie. Drzewostan w rezerwacie Pomorze tworzą: sosna w wieku blisko 220 lat, dąb, klon, grab, świerk i inne, w warstwie krzewów dominuje leszczyna, natomiast runo ma charakter typowo grądowy. Pozostałe płaty siedliska charakteryzuje młodszy drzewostan i większy udział gatunków lekkonasiennych w drzewostanie.

Powierzchnia względna – C ($2\% \geq p > 0\%$).

Stan zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana), stopień zachowania funkcji – I (doskonałe perspektywy).

91D0 Bory i lasy bagienne (*Vaccinio uliginosi-Betuletum pubescentis*, *Vaccinio uliginosi-Pinetum*, *Pino mugo-Sphagnetum*, *Sphagno girgensohnii-Piceetum*) i brzoźowo-sosnowe bagienne lasy borealne
Bory i lasy bagienne na terenie ostoi reprezentowane są przez trzy podtypy siedlisk:

91D0-2 Sosnowy bór bagienny, 91D0-5 Borealna świerczyna bagienna, 91D0-6 Sosnowo-brzoźowy las bagienny. 91D0-2 Sosnowe bory bagienne wokół lądowięjących jezior dystroficznych za pasem otwartych mszarów (okolice Bakalarzewa) lub w rozległych kompleksach torfowisk (Bagno Parchacz). 91D0-5 Borealna świerczyna bagienna występuje na terenie ostoi jedynie w uroczysku Rabalina (Leśnictwo Masalszczyzna). 91D0-6 Sosnowo-brzoźowy las bagienny występuje w ostoi na dwóch stanowiskach na Bagnie Parchacz i w uroczysku Rabalina. Siedlisko w obszarze zajmuje powierzchnię 600,04 ha.

Ocena ogólna – B

Reprezentatywność – A (doskonała). Sosnowe bory bagienne *Vaccinio uliginosi-Pinetum* na terenie ostoi mają zróżnicowany wiek i stopień wykształcenia. W części przypadków są to starodrzewy z typowo wykształconym runem zdominowanym przez *Ledum palustre*, *Vaccinium uliginosum*, *V. myrtillus* i *Eriophorum vaginatum*, a warstwą mszystą z przewagą *Sphagnum fallax* s.l., *Sph. magellanicum* i *Pleurozium schreberi*. Najlepiej zachowane płaty rozwijają się na rozległych, śródleśnych torfowiskach, takich jak Żegarskie Bagno oraz uroczyska Mszar, Śliże i Gaciszki w Lesie Krasnopol. W uroczysku mszar w obrębie tego siedliska rośnie *Chamaedaphne calyculata*. Znaczną powierzchnię siedliska stanowią drzewostany młode, często z dużym udziałem brzoź. W przypadku podtypu 91D0-6 stan zachowania jest

gorszy, a drzewostany (sosnowo-brzozowe, czasem z udziałem świerka i olchy) reprezentują młodsze klasy wieku. Runo jest zróżnicowane – najliczniej występują gatunki szuwarowe oraz borowe, w części płatów obserwować można znaczny udział gatunków torfowiskowych (np. *Menyanthes trifoliata*, różne gatunki turzyc) lub łąkowych. W skład warstwy mszystej wchodzi zarówno torfowce jak i inne mchy, w tym borowe i mokradłowe.

Powierzchnia względna – C ($2\% \geq p > 0\%$).

Stan zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana), stopień zachowania funkcji – II (dobrze perspektywy).

91E0 Łęgi wierzbowe, topolo-we, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnetum glutinoso-incanae*) i olsy źródliskowe

W granicach obszaru siedlisko reprezentowane jest przez dwa podtypy: zdecydowanie dominujące olsy źródliskowe (91E0-4) oraz rzadko spotykane łęgi przystumykowe (91E0-3). Olsy źródliskowe oraz lasy olszowe do nich zbliżone są rozpowszechnione w zatorfionych dolinach rzecznych: Kunisianki, Żubrowki, Marychy, Pawłówki i cieku uchodzącego od północy do jeziora Gremzdy. Siedlisko w obszarze zajmuje powierzchnię 127,19 ha.

Ocena ogólna – B

Reprezentatywność – A (doskonała). Olsy źródliskowe oraz lasy olszowe związane są z torfowiskami soligenicznymi, rozwijających się na głębokich pokładach torfu niskiego, znacznie rzadziej z mokradłami nietorfowymi (i wówczas nawiązują florystycznie do zespołu *Fraxino-Alnetum*, reprezentującego podtyp siedliska 91E0-3). Roślinność stanowią zróżnicowane pod względem runa (choć zwykle w najmłodszych klasach wieku), wieku drzewostanu i stopnia przekształcenia lasy olszowe reprezentujące lub zbliżone do zespołu *Cardamine amarae-Alnetum*. W ich runie licznie występują gatunki olsowe, łęgowe, szuwarowe, łąkowe, torfowiskowe (*Menyanthes trifoliata*), nitrofilne (*Urtica dioica*), a także m.in. *Calliergonella cuspidata*, *Plagiomnium ellipticum* i *Cardamine amara*. Do rzadszych elementów flory należy m.in. *Viola epipsila*.

Powierzchnia względna – C ($2\% \geq p > 0\%$).

Stan zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana), stopień zachowania funkcji – II (dobrze perspektywy).

1528 Skalnica torfowiskowa *Saxifraga hirculus*

Gatunek na terenie ostoi stwierdzono na dwóch stanowiskach w dolinie rzeki Kunisianki, koło wsi Berżniki i Wigranie. Gatunek ten występuje w zbiorowiskach mszysto-turzycowych z klasy *Scheuchzeria-Caricetea nigrae* zaliczanych do siedliska przyrodniczego 7230. Populacja liczy ok. 200-250 osobników.

Ocena ogólna – B

Populacja – C, na terenie obszaru Natura 2000 znajduje się mniej niż 2% krajowych zasobów skalnicy torfowiskowej *Saxifraga hirculus*.

Stan zachowania – B (dobry); elementy siedliska są zachowane w stanie dobrym (II).

Izolacja – C: populacje nie są izolowane.

1939 Rzepik szczeciniasty *Agrimonia pilosa*

Gatunek na terenie ostoi występuje na jednym stanowisku w Lesie Krasnopol koło uroczyska Gaciszki, na przydrożu w sąsiedztwie ok. 80-letniego boru sosnowego na siedlisku grądu bądź boru mieszanego.

Populacja liczy ok. 50-100 osobników.

Ocena ogólna – C

Populacja – C, na terenie obszaru Natura 2000 znajduje się mniej niż 2% krajowych zasobów rzepika szczeciniastego *Agrimonia pilosa*.

Stan zachowania – B (dobry); kluczowe elementy siedliska są zachowane w stanie dobrym (II).

Izolacja – C: populacja nie jest izolowana.

6216 Haczykowiec błyszczący *Hamatocaulis vernicosus*

Gatunek na terenie ostoi występuje przede wszystkim na torfowiskach nadjeziornych (w tym obfite populacje nad jeziorami Kunis, Zdaniszki, Żubrowo), rzadziej w dolinach rzecznych (Kunisianki, Marychy i cieku na zachód od jeziora Gieret). Sierpowiec występuje na torfowiskach alkalicznych (siedlisko 7230), a sporadycznie też na specyficznych, nadjeziornych postaciach torfowisk przejściowych (7140). Liczebność populacji gatunku w obszarze, wyrażana w powierzchni darni, wynosi ok. 1400-2000 m².

Ocena ogólna – B

Populacja – C, w granicach obszaru Natura 2000 znajduje się mniej niż 2% krajowych zasobów haczykowca

błyszczącego *Hamatocaulis vernicosus*.

Stan zachowania – B (dobry); kluczowe elementy siedliska są zachowane w stanie dobrym (II).

Izolacja – C: populacja nie jest izolowana.

1903 Lipiennik Loesela *Liparis loeselii*

Gatunek na terenie ostoi występuje przede wszystkim w dolinie Kunisianki, cieku na zachód od jeziora Gieret, Marychy oraz na torfowiskach przyjeziornych, nad jeziorami Kunis, Gremzdy, Gajlik, Dafrajtis, Druce, Zdaniszki i Żubrowo oraz nad jeziorem w Daniłowcach. Obszar ostoi obejmuje największe zgrupowanie stanowisk lipiennika Loesela w Polsce. Populacja liczy ok. 750-1000 osobników.

Ocena ogólna – A

Populacja – B, w granicach obszaru Natura 2000 znajduje się $15\% \geq p > 2\%$ krajowych zasobów lipiennika Loesela *Liparis loeselii*.

Stan zachowania – A: kluczowe elementy siedliska lipiennika Loesela są zachowane w stanie doskonałym (I).

Izolacja – C: opisywane populacje nie są izolowane i znajdują się w obrębie zwartego, rozległego obszaru występowania gatunku.

1437 Leniec bezpodkwiatkowy *Thesium ebracteatum*

Gatunek na terenie na ostoi występuje na niewielkim obszarze na obrzeżach Puszczy Augustowskiej na południowy-wschód od wsi Berżniki. Gatunek rośnie w zbiorowiskach okrajowych skrajach borów mieszanych, w roślinności o charakterze murawowo-okrajkowym. Populacja liczy ok. 200-250 osobników.

Ocena ogólna – C

Populacja – C, w granicach obszaru Natura 2000 znajduje się mniej niż 2% krajowych zasobów leńca bezpodkwiatkowego *Thesium ebracteatum*.

Stan zachowania – B: kluczowe elementy siedliska leńca bezpodkwiatkowego są zachowane w stanie dobrym (II).

Izolacja – C: opisywane populacje nie są izolowane i znajdują się w obrębie zwartego, rozległego obszaru występowania gatunku.

1477 Sasanka otwarta *Pulsatilla patens*

Gatunek na terenie na ostoi występuje na obrzeżach Puszczy Augustowskiej na południowy-wschód od wsi Berżniki. Sasanki rosną na skrajach borów świeżych i mieszanych, w roślinności o charakterze murawowo-okrajkowym. Łączna liczebność populacji wynosi ok. 75-100 osobników.

Ocena ogólna – B

Populacja – C, w granicach obszaru Natura 2000 znajduje się mniej niż 2% krajowych zasobów sasanki otwartej *Pulsatilla patens*.

Stan zachowania – A: kluczowe elementy siedliska leńca bezpodkwiatkowego są zachowane w stanie doskonałym (I).

Izolacja – C: opisywane populacje nie są izolowane i znajdują się w obrębie zwartego, rozległego obszaru występowania gatunku.

1188 Kumak nizinny *Bombina bombina*

Gatunek rozmieszczony sporadycznie w granicach obszaru, kumaka nizinnego stwierdzono na 3 stanowiskach. Łączna liczebność populacji wynosi ok. 20-50 osobników.

Ocena ogólna – B

Populacja – C, wielkość populacji w obszarze w odniesieniu do populacji krajowej, zawiera się w przedziale $2\% \geq p > 0\%$

Stan zachowania – B: większość elementów siedliska zachowana w stanie dobrym (II).

Izolacja – C: populacja nie jest izolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

1166 Traszka grzebieniasta *Triturus cristatus*

Gatunek został stwierdzony na jednym stanowisku, w rozlewisku koło jez. Płaskiego k. Klejw.

Brak jest danych w zakresie wielkości populacji gatunku.

Ocena ogólna – C

Populacja – C, wielkość populacji w obszarze w odniesieniu do populacji krajowej, zawiera się w przedziale $2\% \geq p > 0\%$.

Stan zachowania – C: większość elementów siedliska zachowana w stanie średnim (III).

Izolacja – C: populacja nie jest izolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

1337 Bóbr europejski *Castor fiber*

W granicach obszaru stwierdzono występowanie bobra na 25 stanowiskach. Populacja w obszarze liczy ok. 250-350 osobników.

Ocena ogólna – B

Populacja – C, wielkość populacji w obszarze w odniesieniu do populacji krajowej, zawiera się w przedziale $2\% \geq p > 0\%$.

Stan zachowania – A: wszystkie cechy siedliska są doskonale zachowane (I).

Izolacja – C: populacja nie jest izolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

1355 Wydra europejska *Lutra lutra*

W granicach obszaru stwierdzono występowanie gatunku na 18 stanowiskach, głównie w dolinie rzeki Kuni oraz okolicach jezior Dowceń, Jurokowo, Długie, Białowieśnie, Gremzdy, Żubrowo, Gremzdel, Dmitrowo, Biereżnik, Gaładuś i Płaskie. Populacja w obszarze liczy ok. 25-50 osobników.

Ocena ogólna – A

Populacja – C, wielkość populacji w obszarze w odniesieniu do populacji krajowej, zawiera się w przedziale $2\% \geq p > 0\%$.

Stan zachowania – A: wszystkie cechy siedliska są doskonale zachowane (I).

Izolacja – C: populacja nie jest izolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

1149 Koza *Cobitis taenia*

Gatunek został stwierdzony na sześciu stanowiskach, zlokalizowanych na rzekach Hołonianka, Kunisianka i Marycha. Populacja w obszarze liczy ok. 150-300 osobników.

Ocena ogólna – C

Populacja – C, wielkość populacji w obszarze w odniesieniu do populacji krajowej, zawiera się w przedziale $2\% \geq p > 0\%$.

Stan zachowania – B: elementy siedliska dobrze zachowane (II).

Izolacja – C: populacja nie jest izolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

1145 Piskorz *Misgurnus fossilis*

Gatunek został stwierdzony na siedmiu stanowiskach, zlokalizowanych na rzekach Kunisianka, Marycha, Pawłówka i Żubrówka. Populacja w obszarze liczy ok. 50-100 osobników.

Ocena ogólna – B

Populacja – C, wielkość populacji w obszarze w odniesieniu do populacji krajowej, zawiera się w przedziale $2\% \geq p > 0\%$.

Stan zachowania – B: elementy siedliska dobrze zachowane (II).

Izolacja – C: populacja nie jest izolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

5339 Różanka (*Rhodeus amarus* Bloch)

W obszarze gatunek stwierdzono na 7 stanowiskach, zlokalizowanych w jeziorach Płaskie, Boczniel, Żubrowo, Długie, Dowceń, Czarne i Wiereśnie. Brak jest danych w zakresie wielkości populacji gatunku.

Ocena ogólna – C

Populacja – C, wielkość populacji w obszarze w odniesieniu do populacji krajowej, zawiera się w przedziale $2\% \geq p > 0\%$.

Stan zachowania – B: dobrze zachowane elementy siedliska (II).

Izolacja – C: populacja nie jest izolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

1032 Skójkę gruboskorupowa *Unio crassus*

W obszarze gatunek zaobserwowano w drobnym cieku wypływającym z jeziora Gaładuś. Brak jest danych w zakresie wielkości populacji gatunku.

Ocena ogólna – B

Populacja – C, wielkość populacji w obszarze w odniesieniu do populacji krajowej, zawiera się w przedziale $2\% \geq p > 0\%$.

Stan zachowania – B: elementy siedliska dobrze zachowane (II).

Izolacja – C: populacja nie jest izolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

1352 Canis lupus

Na podstawie informacji o tzw. szkodach wilczych oraz rozmów z pracownikami LP należy stwierdzić, że w granicach obszaru Natura 2000 Pojezierze Sejneńskie wilk nie przebywa na stałe. Główne rejony bytowania wilka stanowią zwarte kompleksy leśne, min. takie jak Puszcza Augustowska. Notowane z rzadka na terenie Pojezierza Sejneńskiego ślady i tropy wilków pozostawiane są przez osobniki migrujące z sąsiedniego obszaru Natura 2000, tj. z Ostoi Augustowskiej.

Populacja – D.

*1032 skójką gruboskorupowa oczekuje na wpis do katalogu przedmiotów ochrony obszaru

*1220 żółw błotny oczekuje na akceptację Komisji Europejskiej co do jego wykreślenia z katalogu przedmiotów ochrony obszaru.

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
L	E03.01		i
M	A02		i
M	G01		i
M	K02		i
M	K01.01		i
M	E03		i
M	E03		o
M	B01		i
M	C01.01		i
H	A07		i
H	A01		i
H	A04.03		i
M	A08		o
H	J02.01		i
M	E01.03		i
M	F03.02.03		o
M	K02.03		o
M	G01.03		i
M	K02.04		i
M	D01.02		i
M	K04.01		i
M	K02.03		i
L	F03.02.03		i
H	A08		i
M	B		i
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]

M	A03		i
M	K01.01		i
M	G01		i
H	A04		i
L	G01.01		i
M	X		b
M	K02.04		i

Poziom: H = wysoki, M = sredni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednoczesne.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		99.92
Suma		99.92

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1.Pawlikowski P. i in., ProHabitat (2012) Dokumentacja planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Pojezierze Sejneńskie PLH200007 w województwie podlaskim. Materiały niepublikowane RDOŚ Białystok.2.Pul G., Pućkowski M., ProHabitat (2015). Wyniki inwentaryzacji przyrodniczej piskorza Misgurnus fossilis 1145 i kozy Cobitis taenia 1149 prowadzonej w obszarze Natura 2000 Pojezierze Sejneńskie PLH200007. 3.Kucharzyk J. i in., CMOK (2020). Wyniki monitoringu gatunków roślin: leniec bezpodkwiatkowy, sasanka otwarta, skalnica torfowiskowa, lipiennik Loesela, haczykowiec błyszczący w obszarze Natura 2000 Pojezierze Sejneńskie. Materiały niepublikowane RDOŚ Białystok.4.Tomasik Ł., VANELLUS ECO (2020). Wyniki monitoringu stanu ochrony przedmiotów ochrony obejmującego 2 gatunki płazów (1166 Trąszkę grzebieniastą Triturus cristatus i 1188 Kumaka nizinny Bombina orientalis) na terenie obszaru Natura 2000: Pojezierze Sejneńskie PLH200007. Materiały niepublikowane RDOŚ Białystok.5.Ejankowski W., Lenard T., Pracowania Badań i Ochrony Przyrody (2020). Wyniki monitoringu stanu ochrony siedlisk przyrodniczych 3150 i 3160 w obszarze Natura 2000 Pojezierze Sejneńskie. Materiały niepublikowane RDOŚ Białystok.6.Kamocki A., Pul G., Pućkowski M., ProHabitat (2020). Wyniki monitoringu stanu ochrony piskorza i różanki europejskiej wykonanego w 2020 r. w obszarze Natura 2000 Pojezierze Sejneńskie. Materiały niepublikowane RDOŚ Białystok.7.Mięsikowski M. i in., GOBIO (2020). Wyniki monitoringu stanu ochrony wydry Lutra lutra w obszarze Natura 2000 Pojezierze Sejneńskie. Materiały niepublikowane RDOŚ Białystok.8.Kucharzyk J. i in., CMOK (2020-2021). Inwentaryzacja przyrodnicza mająca na celu uzupełnienie stanu wiedzy o siedlisku przyrodniczym 3140 Twardowodne oligo- i mezotroficzne zbiorniki z podwodnymi łąkami ramienic (Charetea) w obszarze Natura 2000 Pojezierze Sejneńskie PLH200007. Materiały niepublikowane RDOŚ Białystok.9.Górecki G., Zaborowska A., Jędrzejewska-Domalewska E., Ecoexpert (2021). Uzupełnienie stanu wiedzy o żółciu błotnym oraz uwarunkowaniach jego ochrony w obszarze Natura 2000 Pojezierze Sejneńskie PLH200007. 10.Krynicky R., Krynicka A., Czerny M., i in., KRAMKO (2023). Wyniki monitoringu stanu ochrony siedlisk przyrodniczych: 3160, 6210, 7110 oraz gatunków 1528, 1903, 1393 i 1188 w obszarze Natura 2000 Pojezierze Sejneńskie PLH200007. Materiały niepublikowane RDOŚ Białystok.

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

[Powrót](#)

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL04	86.5	PL02	0.16	PL01	0.01

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL04	Pojezierze Sejneńskie	*	86.43
PL01	Wigierski Park Narodowy	*	0.01
PL04	Puszcza i Jeziora Augustowskie	*	0.07
PL02	Pomorze	+	0.16

na poziomie międzynarodowym:

Rodzaj	Nazwa obszaru	Rodzaj	Pokrycie [%]
ramsar	Wigierski Park Narodowy	*	0.02

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Białymstoku
Adres:	Polska Dojlidy Fabryczne 23 15-554 Białystok
Adres e-mail:	sekretariat@bialystok.rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☒	Tak	Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Białymstoku z dnia 13 maja 2014r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Pojezierze Sejneńskie PLH200007 (Dz. U. Woj. Podl. 2014 poz. 1947) Link: http://edziennik.bialystok.uw.gov.pl/#/legalact/2014/1947/
☐	Nie, ale jest w przygotowaniu	
☐	Nie	

7. MAPA OBSZARU

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH200007

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

☒ Tak ☐ Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)